

Omstreifere og tiggere i Det nye Liv

David Fenster

Den 12. desember 1949 forlot Meher Baba Eruch og de fire kvinnene Sarnath tidlig om morgenen og begynte å vandre mot Benares. Mani skrev i dagboken sin: "Like mye styr og hastverk som vanlig." Til ære for den første dagen i Sigøynerlivet tok kvinnene på seg de nye blå bomullssariene og Mehera kunne huske at "Baba, som var så lyshudet, så så vakker ut i sin hvite kappe og grønne turban."

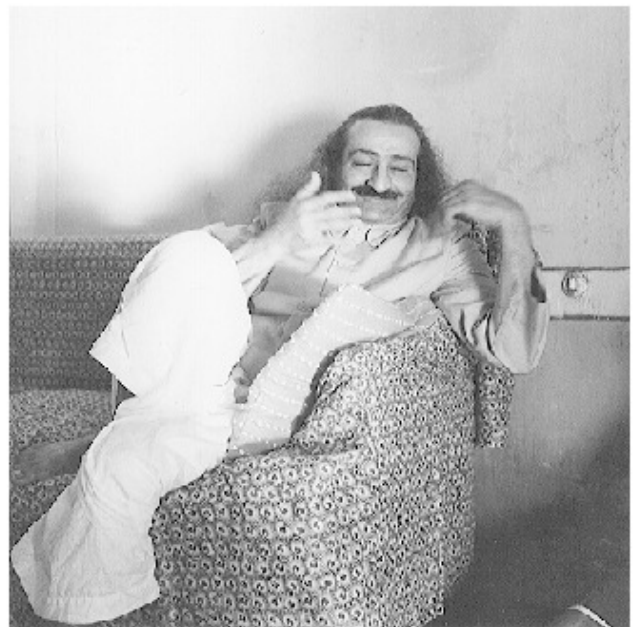
To timer senere fulgte mennene etter—også de kledd i hvite kapper og grønne turbaner—med husvognen og alle dyrene—som en vandrende Noas ark. Først kom Don leiende på den hvite hesten (som aldri fikk noe annet navn enn det). Så kom Pendu, med husvognen trukket av den engelske oxen Rajah og en indisk okse (som heller aldri fikk noe navn).

"Så det var en okse fra Vest og en okse fra Øst som sammen trakk husvognen for Det nye livet," kommenterte Mehera.

Kamelen Bholam Ram trakk en vogn med Baidul ved tømmene, to okser trakk en kjerre med Sadashiv Patel på bukken, og bak ham kom de to kuene med kalven sin og de to eslene....

"Kamelen som var med oss i Det nye liv, bar en nydelig persisk bjelle av sølv rundt halsen," husket Mani. "Kamelens bjelle blir nevnt i diktene til Den fullkomne mesteren Hafiz som Baba elsket så høyt. Bjellen rundt halsen på den første kamelen i en karavane er et symbol på bevegelse fremover. Når karavanen har stoppet ved en oase og ikke har lyst til å begi seg ut i ørkenen igjen, ringer bjellen for å minne dem på at "dette er ikke bestemmelsesstedet, det er ikke hit dere skal. Dra videre! Dra videre!"

Kvinnene rastet ved en mangolund fire engelske mil utenfor Benares, og samme morgen traff de to

Meher Baba, 1950

gruppene opp med hverandre i byen. Så begynte de å vandre de 38 engelske milene mot Jaunpur, en tur som tok dem fire dager. Men den vakre kamelbjellen, så full av symbolikk, ringlet så høyt at hver gang de gikk gjennom en landsby, kom barna løpende for å se hva det var.

Mani kunne huske: "En dag da opptoget vår hadde stoppet ved veikanten, forlot Baidul kamelkjerren og gikk bort for å snakke med noen av de andre kameratene. Før vi visste ordet av det var kamelen omgitt av begeistrede og beundrende barn. Vi vet ikke hva som skjedde, men plutselig ble kamelen redd og løp. Han løp bortover veien, bjellen ringlet i vilden sky, kjerren skramlet, Baidul løp hoiende etter den og barna etter ham igjen. Folkene i landsbyen

lurte på hva dette var for slags oppløp og ble med på jakten. Alle ropte og løp, men på en eller annen måte fikk Baidul tak i den til slutt og lirket den bort til der Baba ventet sammen med oss."

Dyrene var til mye bry og et evig hodebry for mennene. "Ghani og Gustadji hadde ansvaret for de to eslene, som stadig nektet å bevege seg fremover. Ghani ble luta lei av å lirke med stabeisene. Samtidig strevde Nilu og Aloba med kuene, og til slutt måtte Nilu bære kalven på skuldrene."

Når det gjaldt den hvite hesten, utbrøt Don senere: "Det var ingen hest, det var en djevel!"

Som Mani fortalte: "Når han skulle føres og Don holdt førsekken frem mot ham, spiste han til det bare var litt igjen. Når han forsto at det bare var noen få munnfuller igjen, snudde han seg rundt med bakenden mot Don og gjorde seg klar til å sparke—mens han fremdeles gumlet på de siste restene."

Og ikke nok med det, den engelske oxen var sterk, med han kunne ikke gå så fort som den indiske. En dag kom en bil kjørt av en engelskmann opp bak karavanen og sjåføren tutet utålmodig for å få dem til å gjøre vei for ham.

Han lente seg til og med ut og brølte: "Hei! Få de oksene ut på siden!"

"Sigøynervognen" og de to trekkoksene

"Sir," sa Murli, som kjørte spannet den dagen, "dette er en *engelsk* okse. Kanskje han forstår deg bedre enn han skjønner meg!"

Mani bemerket: "Gjennom hele vårt liv med Baba var det lett å se at han ikke bare jobbet på alle nivåer, men at han også jobbet med alle og gjennom alle skapninger i skaperverket. I Det nye liv var dyra inkludert sammen med oss menn og kvinner."

Men på tross av sensasjonen dyra og opptoget deres skapte, la Mani merke til at det var Baba blikkene fokuserte på. "Når vi var ute på veien og gikk mil

etter slitsomme mil gjennom landsbyer og langs øde strekninger, var det ofte ikke dyra eller resten av følget i kapper og turbaner forbigående ble fascinert av (indere er tolerante når det gjelder måten folk kler seg på!), men Baba som fanget oppmerksomheten. Når blikkene falt på ham, stoppet praten opp og de sto stille og fulgte ham med øynene til han var ute av syne...."

I Sarnath ble det bestemt at mesteparten av bagasjen skulle sendes med godstoget slik at de slapp å bære på så mye. Men det betydde at de måtte skaffe en ny sum penger. Baba foreslo at skulle donere armbåndsurene sine for salg. Unntaket var Don, Pendu og Adi som ofte måtte løpe ærend og trengte klokker for å kunne passe tiden. De fikk beholde sine. Tolv klokker ble samlet inn, inkludert en fra kvinnene.

Kanskje dette var et tegn på at i Det nye liv måtte de, som Eruch sa, "leve i nået. Vi skulle ikke ofre en tanke på fortiden, nåtiden eller fremtiden, bare konsentrere oss om å leve med Baba som hans kamerat her og nå."

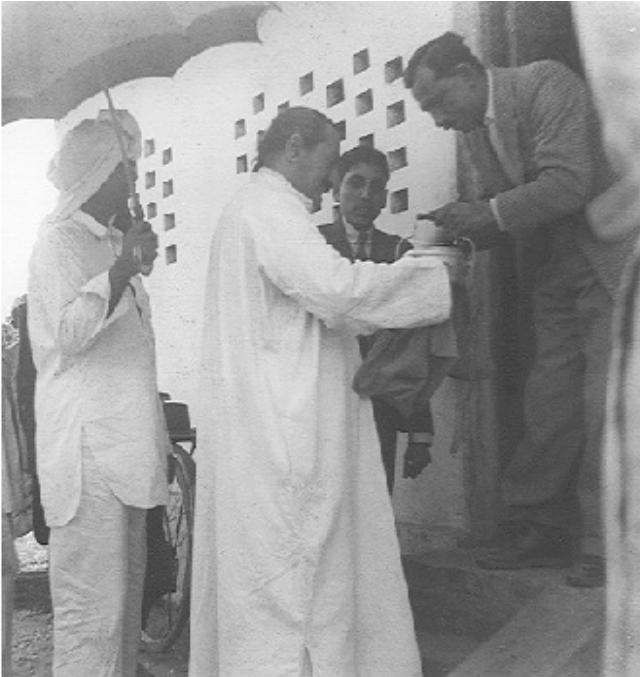
Eruch oppgave på reisen var å være sammen med Baba, så han gikk ved Babas side, fulgt av de fire kvinnene, og så kom resten av kameratene med dyra og kjerrene.

"Baba startet tidlig om morgenen," husket Eruch. "Det var vakkert da, og jeg følte at jeg var det eneste frie menneske i hele verden. Ingenting spilte noen rolle for meg uten å være ved Gudsmenneskets side—som vi ikke skulle tenke på som Gudsmennesket, men som kameraten vår. Det var herlig."

Dessuten var det ofte Eruch som tigde frokost når de var på veien: Baba kunne peke på røk som steg i det fjerne, som den gjorde tidlig om morgenen, og si: "Se der, det er et bål der, noen lager frokost til oss." Så stoppet han og ba meg gå og tigge noe til frokost. Jeg forlot ham og skyndte meg over engene—ofte en lang vei å gå.

"Babas instruks var at etter at jeg hadde nådd landsbyen og tigget mat, skulle jeg møte ham igjen et stykke vei unna, for Baba ville ikke stoppe for å vente på at jeg skulle bli ferdig med å tigge. Han fortsatte videre og jeg måtte nå ham igjen. Dere kan tenke dere hvor fort jeg måtte løpe og hvor konsentrert jeg måtte være på å tigge mat til Baba og kvinnene.

"Mens jeg tigde husket jeg et poeng fra en historie Upasni Maharaj fortalte. Han sa at hvis vi noen gang skulle tigge mat, ville han råde oss til å gå til bakdøren fordi kvinner er mer varmhjertede. 'Hvis

Vellykket tigging ved dørene, 1949

dere går til hoveddøren, vil mennene i huset jage dere vekk. Så gå bak huset, gå til kjøkkenet og snakk med kvinnene.' Jeg hadde lagt meg dette rådet fra Upasni Maharaj på minnet.

"Noen ganger hendte virkelig rørende ting. Når Baba sendte meg for å tigge, måtte jeg vanligvis gå fra hus til hus. I ett hus ville jeg få litt brød, men ikke noen grønnsaker, og så måtte jeg gå til neste hus og det neste—helt til jeg hadde fått nok til at alle kunne få et par munnfuller.

"En dag gikk jeg som så mange ganger før på Babas ordre til en landsby for å tigge sammen til en frokost. I det første huset jeg gikk til, bodde det en gammel kone. Hun hadde ikke stått opp, og jeg ropte høyt: 'Mor, biksha, gi meg noe å spise!'

"Hun skvatt og sa: 'Et øyeblikk, gutten min, du skal få noe' og begynte å åpne noen bokser inne i huset. Alle var tomme. Hun ba meg vente og løp ut for å tigge for meg. Hun gikk fra hus til hus i gaten der hun bodde og de ga henne ikke så lite mat, og så brakte hun alt til meg—nybakt bhakri (hirsebrød), grønnsaker og litt chutney. Hun ga alt til meg og sendte meg av gårde. Hun ville ikke la meg dra tomhendt, forstår dere. Jeg glemmer ikke denne gamle kona som dro ut for å tigge for Gudsmenneskets skyld—som hadde sendt meg ut for å tigge for ham.

"Baba samlet sammen alt jeg kom med og med sine egne hender delte han det ut til oss slik at vi alle fikk et par munnfuller. Ferskt brød, friske grønnsaker—og alt fra Gudsmenneskets hånd! Vi ble mer enn mette. Noen ganger var det sukkerrør til dessert også, Baba ga oss en bit hver, vi spiste, og så dro vi

videre."

I kontrast til denne historien fortalte Mani om en gang Kaka og Nilu ble sendt ut: "Det var kaldt, og de tok på seg alle de klærne de hadde—en gammel genser, en vattert frakk som noen hadde gitt som biksha, og på toppen av det hele, kappen. Hverken Kaka eller Nilu var spesielt slanke i utgangspunktet. De var i godt hold, velfødde og robuste—litt lubne, kan man si—og når de hadde tatt på seg alt det der, så de virkelig gode og runde ut.

"Da de gikk for å be om mat inne i byen, kom en mann ut, kastet et irritert blick på dem og sa: 'Se på dere! Dere ser ut som fribrytere, dere ser iallefall ikke underernærte ut—og så tigger dere mat! Hva feiler det dere? Hvorfor kan dere ikke få dere en jobb? Dere hadde passet som brytere, men dere egner dere ikke som tiggere. Dere skulle skamme dere!' og så videre og så videre.

"De måtte selvfølgelig gå tomhendte bort. Kaka tok seg ikke så nær av det, men Nilu! Det er hardt nok for en brahmin å be om almisser—særlig når han tenkte på slektstreet sitt og tradisjonene og alt det der. Nå gremmet han seg over de fornærmelsene de måtte finne seg i.

"Nilu tok det ikke akkurat personlig, men det var en annen hindu som hadde sagt dette til ham—ham, en brahmin—og det bare fordi han måtte tigge for Babas skyld."

Eruch bemerket: "Det var mye vanskeligere å tigge i byene enn ute på landet, for disse såkalt siviliserte folk så ned på betlere og pilegrimer. De ville ikke skille seg av med rikdommen de hadde fått av Gud, eller tjent selv gjennom Guds nåde. Men landsbyboerne var uskyldige, og de ga av et varmt hjerte."

Mani konkluderte: "Dere vet, i den hinduistiske tradisjonen pålegger skriftene dem å gi mat til alle som kommer til deres dør, å aldri nekte, for hvem vet, kanskje det er Ram som står der som et menneske—Gud i menneskeform. Så selv om det går flere hundre år mellom hver gang Avataren kommer, gir de almisser uten å bekymre seg over om betleren eller sadhuen er ekte eller falsk. Si aldri nei uansett, for du vet ikke hvem du finner på døra en dag!"

Mehera-Meher, bind II, ss. 457-460

Umulige betingelser og planlagt usikkerhet i Det nye Liv

Bal Natu

Etter tre dager i Ratangarh marsjerte gruppen videre til Natore, Akbarabad og Hussainabad. Da de stanset for siste gang, sendte Baba Adi, Ghani og Babadas i forveien med toget til Najibabad for å arrangere kost og losji for kameratene. Han ba dem prøve å holde seg til følgende betingelser:

1. Å finne et sted der kameratene—menn og kvinner—med sine kjerrer, vogner og dyr kunne oppholde seg i tre dager. Hvis mulig å ordne et varmt bad for hele gruppen.
2. Å ordne det slik at måltidene—lunsj og middag samt morgen- og ettermiddagste for kameratene—ble servert som *biksha* (almisser).
3. Å finne noen som av egen fri vilje betalte for togbilletter fra Najibabad til Dehra Dun.

Disse betingelsene virket opplagt umulige. Man kan virkelig undre seg om et slikt liv i "planlagt usikkerhet" under utrolige omstendigheter noensinne er blitt levd av en Mester! Til en viss grad bærer Meher Babas Nye liv et preg av noe Zen-aktig. I dette livet måtte de som slo følge med Baba sverge ubetinget lydighet til Hans ordre. Så Adi, Babadas og Ghani dro til Najibabad. Baba ga dem penger til toget og til å komme seg frem i byen. Men de fikk ikke lov til å bruke så mye som en *pie* av disse pengene på mat og tørstedrikk. De skulle ta med seg niste fra Hussainabad. Hvis denne medbrakte maten tok slutt og de ble sultne, måtte de tigge om mat. På toget hadde trioen vært så sultne at da toget kom frem til Najibabad, hadde de spist opp alt de hadde hatt med seg. De hadde aldri vært i byen før. De ante ikke hvor de skulle gå eller hvem de skulle ta kontakt med, og allikevel måtte oppgavene Baba hadde betrodd dem utføres raskt, for Baba skulle komme neste morgen.

Adi tok kontakt med bestyreren i en *dharmshala* [overnattingssted for pilegrimer], som bare nølende ga dem et rom. De tre feltsengene fylte praktisk talt rommet, så de hadde liten plass å bevege seg på. Ghani hadde hjerteproblemer og følte seg plutselig veldig svak. Han la seg ned på mens Babadas, som var plaget av isjiasen sin, sa ifra om at han umulig kunne være med Adi rundt. Så Adi leide en tonga [hestedrosje] og ba kusken kjøre seg til prominente innbyggere i byen. Han oppsøkte noen av dem, men

Baba, 1950

ingen sa seg villig til å etterkomme så mye som én av de tre betingelsene Baba hadde fastsatt. På toppen av det hele var det meningen at de skulle etterkomme disse betingelsene uten å stille særlig inngående spørsmål om hvor denne gruppen kom fra og befant seg nå!

Etter en stund spurte drosjekusken høflig om Adi kunne si noe om hva slags oppgave han forsøkte å løse. Da han hadde fått vite Adis hensikter, sa han: "Hvorfor sa du ikke det med en gang? Da ville jobben vært enklere." Han tok straks Adi med til en tekstilhandler kalt Makhanlal, en meget sjenerøs person.

Adi forklarte de tre kravene Babas gruppe stilte, og Makhanlal svarte oppriktig: "Jeg kan nok ikke tilby dere noe sted å bo, men når det gjelder måltider og te er jeg fullt villig til å påta meg å skaffe dere det dere ønsker—ikke bare for tre dager, men for tre uker om så skal være!" Adi ble forbauset over dette svaret og svært lettet. Det løste et stort problem. Han takket Makhanlal og sa han skulle la ham få vite hvor de bodde når de hadde fått innkvartert seg der.

Nå ble drosjekusken guiden deres. Han tok Adi med til en annen kjøpmann, en grosserer i *catechu* (en av ingrediensene i *pan*). Nå virket det som om lykken hadde snudd. Kjøpmannen sa seg straks mer enn villig til å betale togbillettene for de som skulle reise

fra Najibabad til Dehra Dun. Han la ikke press på Adi for å få vite hvor de egentlig hørte hjemme. En opplysning om at de var på vei til Khumbra Mela var nok for ham. Han tilkalte sin *munim* (regnskapsfører og kasserer) og presenterte ham for Adi. Han ga ham også instruks om å dra til jernbanestasjonen og kjøpe de billettene Adi ville ha på hans anvisning. Adi takket denne varmhjertede personen på det hjerteligste for dagens andre gledelige overraskelse.

Men problemet med innkvartering gjensto. På sin vei til stasjonen la Adi merke til en ustelt hage. Porten var stengt, men ikke låst. Innenfor så han en rommelig avsats som han tenkte de kunne spre tepperullene sine på. Som han sto der ved porten og lurte på hvem hagens eier kunne være, da en mann plutselig dukket opp og spurte ham om hvorfor han var så interessert i hagen. Adi fortalte at han og kameratene hans var på vei til Hardwar og at de andre i gruppen kom til byen neste morgen, så nå lette han etter et sted de kunne være i tre dager. Da han hørte det, svarte den fremmede: "Hvis du tror at hagen kan gjøre nytten, kan dere bruke den så lenge dere er her. Det er bare å åpne porten og gå inn, hagen tilhører meg."

Glad og fornøyd returnerte Adi til rommet i *dharmahalaen*, men ble trist da han oppdaget at Ghani og Babadas ikke var blitt bedre, men fremdeles lå til sengs. De var glade for å se ham igjen og at han kom med så gode nyheter. Men de følte seg svake og var sultne. Baba hadde gitt dem ordre om ikke å bruke penger på mat og drikke, og de hadde ikke noe igjen av den medbrakte. Den eneste løsningen var å få noe mat som *biksha*. Men etter sin slitsomme runde i byen, hadde ikke Adi energi til å gå ut og tigge.

Drosjekusken ventet fremdeles på betalingen sin. Som Adi gikk ut for å betale ham, kom han på en plan og spurte mannen: "Hvor mye penger skal jeg gi deg?"

"Ti rupi, sir," svarte mannen.

"Du har virkelig vært til stor hjelp for meg," svarte Adi, "jeg vil mer enn gjerne gi deg 20 rupi for tjenesten du har gjort meg."

Mannen hadde ikke ventet en så stor sum. Overrasket som han var, sa han: "Det er alt for mye, sir. Jeg skylder deg stor takk. Er det noe annet jeg kan gjøre for deg?"

Nå ble kusken like overrasket da Adi sa: "Hvis du virkelig mener det du sier, kan du tilby oss tre mat som *biksha*."

Kameratene før avreise

Mannen så forvirret ut og sa: "Sahib, hva er det du sier? Jeg kan arrangere et måltid—og betale for det på et hvilket som helst hotell. Hvorfor alt dette snakket om *biksha*? Skal det være en spøk?"

Adi forklarte at han mente akkurat det han sa. Til slutt—men fremdeles nølende—kom kusken med nok mat til de tre. Før han tok i mot, ba Adi ham si høyt at maten ble gitt som *biksha*! Med et forvirret uttrykk i ansiktet klarte den stakkars mannen omsider å mumle ordene, så hilste han respektfullt og forsvant!

Rommet i *dharmshalaen* føltes ganske innestengt, men de tre gikk allikevel tidlig til sengs. Rundt midnatt reiste Ghani seg stønnende opp i sengen og visket til Adi at han hadde vondt i brystet. Så begynte han å vri hendene—han hadde fått nok et hjerteanfall og skalv i smerte og redsel. Adi så med store øyne på denne skremmende scenen, prøvde å være tapper men klarte ikke å riste uroen av seg. Det ville være vanskelig å finne medisinsk hjelp midt på natten i en fremmed by. Som en siste utvei ba han Ghani huske Baba av hele sitt hjerte; Baba—det eneste håpet de hadde i livet!

Som ved et mirakel ga smerten seg gradvis, han sovnet igjen og begynte å snorke. Da solen sto opp, følte han seg frisk og opplagt. Det virket som om Babadas var helt fin igjen også. Og da tiden var inne sto de tre kameratene klare like utenfor byen for å ta i mot Baba, slik Han hadde sagt at de skulle!

Glimpses of the God-man, bind II, ss. 176-178

Mani forteller fra Det nye Liv

Judith Garbett

Privatliv og renslighet

For oss kvinner var noe av det vanskeligste i Det nye Liv at vi ikke hadde noen form for privatliv. Vi fikk aldri være alene—for eksempel når vi trengte å stelle oss eller gå på toalettet. Da måtte vi bare gå ut og finne oss en busk. Når vi kom til en rasteplass, ville ryktet på en eller annen måte ha spredd seg i byen eller landsbyen, og mange ville ha følt seg kallet til å komme og betrakte dette merkelige opptoget av folk og dyr, som visstnok var på 'pilegrimsferd'. Kvinnene ville samle seg rundt oss fire—nysgjerrige, vennlige og ivrige etter å være til hjelp så sant de bare kunne.

Så hvordan skulle vi klare få litt privatliv—eller komme oss utenfor og bak vogna? Vi måtte opplagt komme oss litt vekk, vi måtte faktisk gå et godt stykke, men til hvor? Tre av oss gikk for å rekognosere—en måtte bli hos Baba og en av oss måtte alltid være hos Mehera. Så Mehera, Meheru og jeg gikk for å finne et passende sted, Mehera og jeg gikk tilbake og så kunne Goher være i vogna sammen med Mehera slik at jeg kunne gå ut igjen og komme tilbake sammen med Meheru. Det var slik det skjedde. Mehera, Meheru og jeg gikk. Mehera og Meheru gikk tilbake og jeg ble igjen. Når jeg var tilbake, skulle det bli Meherus tur.

Men i mellomtiden fikk jeg øye på noe jeg mente de andre hadde oversett. Det så ut som en kanonkule—det var en elefantlort, og den var perfekt—helt symmetrisk rund, ingen uregelmessigheter, blank og skinnende. Den skulle vært på utstilling!

Så jeg løftet den opp i hendene og bar den forsiktig tilbake til der de andre ventet—det var faktisk et godt stykke—slik at de også skulle få sjansen til å beundre den.

Men det jeg ikke visste, var at i mellomtiden hadde Mehera og Goher havnet i en diskusjon med noen bramin-kvinner som hadde kommet fra landsbyen sammen med alle de andre som alltid dukket opp når vi slo leir. Nå kom de med mange forslag om hvordan vi skulle kunne rense området skikkelig før vi slo oss ned. Som vi hadde for vane når vi kom til et nytt sted, hadde vi imidlertid samlet masse kvist og tørre blader til å varme vann slik at vi kunne få

Mani, Meherazad, 1995

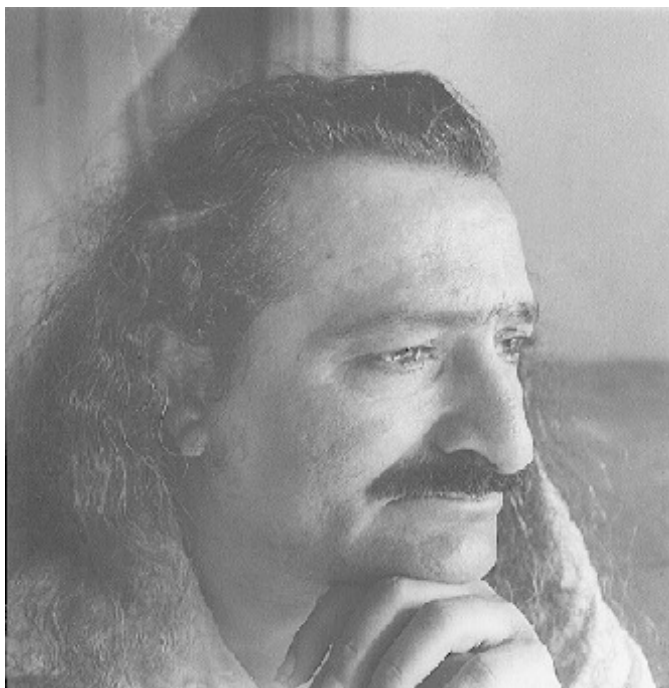
vasket Babas føtter—som ikke bare var støvete, de var fulle av gnagsår. Så Mehera sa tusen takk, men vi har sørget for at alt er helt rent.

Midt i denne lille kontroversen kommer jeg anstigende med elefantlorten i hendene og sier begeistret: 'Se, Mehera, se hva jeg har funnet!'

Det ble pinlig for Mehera, og de andre hysjet på meg og prøvde å dytte meg bakover mens jeg insisterte på at alle skulle se hva jeg hadde funnet!

Dal og ris

Dal og ris var faktisk noe alle likte, og Mehera og Mani brukte å si at de gjerne kunne spise det hver dag. Men i Det nye Liv ville det vise seg at dette ikke holdt stikk. De *måtte* faktisk spise det hver dag uten noen form for tilbehør. Vanligvis vil man få lime eller chutney eller grønnsaker til et slikt måltid, men når man måtte spise det bart, ble det en helt

Baba, 1936

annen sak. Til en slik grad, sa Mani, at etter en stund orket hun det bare ikke, samme hvor sulten hun var—bare synet av denne risretten gjorde henne kvalm! Og siden det var sånn alle følte det, ble det etter hvert mat liggende igjen i kokekarene.

I Sarnath var vaktmesteren en svært fattig mann med stor familie. Så når han ble tilbudt denne restmaten, tok han den i mot med takk, med stor takknemlighet, med utstrakte armer—som om det var festmat han kunne ta med hjem! Og når hun så det, sa Mani, skammet hun seg over at hun ikke var i stand til å sette like stor pris på den som han gjorde.

Godt nytt Liv—godt nytt år 1950

Dette er noe jeg kom til å tenke på her om dagen. Det var nyttår 1950, den første dagen i det nye året i Det nye Livet, og det hadde seg slik at vi stoppet i Moradabad for noen dager. Stedet som var holdt av til oss var et ganske stort rom, langt, og det var rengjort. Jeg tror det var et sted for reisende. Det fantes ikke et eneste møbel i rommet, ikke engang en spiker på veggen vi kunne henge kåpa på. Men det at det var *god plass* betydde mye for oss. Vi var helt utslitte da vi kom dit. Dere aner ikke hvordan det var i Det nye Liv. Vi syntes det var flott at rommet iallefall hadde *vegger* og et tak over hodene våre, for som regel slo vi bare leir under et tre. Og dette var faktisk et ordentlig *rom*—det var som et palass for oss.

Som jeg sa, var det gjort rent til oss. Det betydde at gulvet fremdeles var vått, med vanddammer på det ujevne underlaget, og det var veldig kaldt. Men vi var i lykkerus fordi det hadde vegger og tak. Nå var det slik at fra jeg var helt ung, hadde jeg hatt sterke

kramper en gang i måneden, og siden jeg akkurat hadde fått mensesen, sa alle: 'La oss få Mani til å legge seg i et hjørne, så kan hun hvile seg mens vi pakker ut.' Det fantes ikke noe bad, ikke noe toalett, men det var et *rom*. Så den lille bylten jeg hadde av sengetøy—og den var veldig liten i Det nye Liv—ble rullet ut i et hjørne på gulvet, og det var det rene himmelrike for meg: jeg kunne legge meg ned.

Nå er arkitekturen i India i hus og bungalower, særlig på eldre plasser, slik at vi aldri kan stenge naturen ute. Vi prøver ikke engang, vi har gitt opp. Det regner gjennom sprekkene rundt vinduskarmene, det blåser inn, insekter kommer inn, firfirsler, til og med en frosk—skjønt jeg aner ikke hvordan den klarte det. Så alt dette var i rommet. Og dette flotte, lange rommet hadde *tolv* dører, og det trekte kraftig fra dem alle, så det var veldig kaldt! Det var selvfølgelig ikke noen vits i å klage over det, for alle var travelt opptatt med å pakke ut og komme i orden, og snart ville Baba komme.

Utenfor var det en sti som lokalbefolkningen brukte når de gikk frem og tilbake til landsbyen, og noen ganger hilste de oss med noen få ord. Det var to evnukker, hermafroditter, som hadde dype stemmer og gikk i kvinneklær. De var veldig hyggelige og spurte alltid om vi hadde det bra. Vi måtte gå utenfor og hente vann i en liten brønn. Vi gikk etter tur, for vi hadde ikke nok beholdere å ha det i.

Så denne første januar 1950 fikk vi en fantastisk overraskelse. Baba kom over fra mennenes side—menn og kvinner ble alltid holdt atskilt—og Han hadde med seg et fat med søtsaker som så ut som små kakestykker eller noe sånt—jeg kan ikke skjønne hvor de kom fra. Alt jeg vet, er at Baba hadde disse søtsakene på et lite fat, og Han sa hva jeg skulle si på Hans vegne når Han delte ut de søte bitene til hver og en av oss. Jeg skulle si 'Godt nytt Liv!' og mottakerens navn—ikke 'Godt nytt år' men 'Godt nytt Liv!' Så ga Han meg min bit og gjorde tegn til at jeg skulle si det samme til meg selv. Så jeg sa høyt: 'Godt nytt Liv, Mani!'

Og jeg hadde det godt—jeg var lykkelig. Det er helt spesielt når jeg ser tilbake hvor lykkelig Det nye Livet var. På tross av alle restriksjoner var det allikevel den sprudlende lykken, den gleden ved bare å være sammen med Baba. Det var det eneste som betydde noe.

Lives of Love, Mani, part 2, ss. 2-4

DET NYE LIVETS SANG

Meher Baba og Abdul Ghani

*Lytt til Meher Babas tause ord!
Alle de som elsker Gud
baserer sin livshistorie på å praktisere disse ordene.
Hvis du virkelig vil leve Det nye Livet,
må du av hele ditt hjerte gi avkall på denne flyktige
eksistens.*

*Vi har begynt på dette livet
der vi ikke setter vår lit til andre enn Gud;
vi styrkes i dette av eden vi har avlagt.
Vi synger en munter sang om håpløshet,
vi åpner oss for alle katastrofer og vanskeligheter.*

*Vi gråter ikke over håp som brister,
heller ikke klager vi over brutte løfter.
Vi trakter ikke etter ære, heller ikke skyr vi skam;
vi vet ikke hva det er å baktale og smiske, heller ikke
kjenner vi frykt for noen.
Nå er dette grunntonen i vårt nye Liv.*

*Ingen forvirring lenger, og alle bånd er løsnet.
Stolthet, sinne, lyst og grådighet er skrellet vekk.
Ingen av oss har noen religion, heller ikke har vi
fysiske og mentale mål.*

Nå er sjeiken og bramnen i samme båt.

Meher Baba Kilden

<http://home.online.no/~solibakk/nor/>

Mona Brodén

Tennisveien 2F

0777 Oslo, Norway

922 87 823

mobrodén@broadpark.no

Eric og Sigríd Solibakke

solibakk@online.no

Oversatt fra engelsk av Mona Brodén

2011 © Avatar Meher Baba
Perpetual Public Charitable Trust

*Ingen er store eller små for oss nå.
Ingen spør om hvem som er disippel eller Mester,
guddommelighet er ikke et tema.
Vi er som brødre, og det er fellesskapet som binder
oss sammen.
Alt dette gjør at vi kjenner glede ved lidelsen nå.*

*Denne verden og den neste, himmel og helvete angår
oss ikke lenger.
Shaktier og siddhier, okkultisme og mirakler bryr oss
ikke nå.
Alle disse falske inntrykkene er rensket ut av sinnet.
Det som har verdi og betydning for oss nå
er å leve og handle i øyeblikket.*

*Kjære dere, ta Babas ord på alvor når han sier:
"Selv om jeg er på samme nivå som deg nå,
må du allikevel utføre alle mine ordre med en gang
—uansett om de er gode, vonde eller merkelige—
og overlate resultatet til Gud.*

*Selv om himlene skulle falle
må du ikke slippe taket i Sannhetens hånd.
La fortvilelese og skuffelse legge livshagen din øde.
Du vil gjøre den vakker igjen ved å plante
frø av tilfredshet og selv-tillit.*

*Selv om hjertet ditt blir revet i filler,
la det være et smil på leppene dine.
Her skal jeg avsløre en sannhet for deg:
Du har ikke ett øre mellom hendene,
men gjemt i dem finnes en usigelig skatt:
konger vil misunne deg ditt tiggerliv!*

*Visst eksisterer Gud, og profetene er sanne.
Hver tidsalder har sin Avatar og hvert øyeblikk sin
wali.
Men for oss finnes bare håpløshet og hjelpløshet.
Hvordan skal jeg ellers kunne si deg hva vårt Nye liv
er?"*

Meher Baba's New Life, ss. 156-157, Bhau Kalchuri